

gjør den Undskyldning gjældende, at Forholdene have gjort det vanskeligt at føre Regnskaberne, have Ministeriets Embedsmænd fundet det passende at lade sig udbetale et særligt Lønnings-tillæg under Navn af „Cantonnements-tillæg“ netop i den Tid, da det maatte forudsættes, at der var det største Arbejde i Krigsministeriet, og da det maatte synes, at man maatte søge Kræfterne concentrerede paa dog ogsaa at arbejde i den Retning, hvori der under sædvanlige Forhold arbejdes. Man maatte dog ikke betragte dette Tillæg som Noget, der alene gaves af Hensyn til det extraordinaire Arbejde, der skulde foretages, thi hvis dette havde været Tilfældet, vilde det have været langt bedre, hvis man havde søgt Kræfter udenfor Ministeriet til at udføre dette, medens man indenfor Krigsministeriet lod Regnskabsbetjentene aflægge ordentligt Regnskab. Der er en anden Grund, som paaberaabes til Undskyldning for disse Regnskabs Bessaffenhed, nemlig den, at det i den Bevilling, der i sin Tid er givet, er sagt, at der uden nogen nærmere Indskrænkning med Hensyn til Controlen ved Rigsdagen er bevilget saa og saa Meget; men det maa derved ikke glemmes, at der i denne Bevilling ikke alene udtrykkeligt siges, at det er uden en saadan Indskrænkning, den gives, men ogsaa, at den gives under et fuldt og udeleligt Ansvar for Krigsministeriet, og dette er en Sætning, som det ikke gaaer an at ubelade ved en saadan Leilighed. Jeg siger altsaa, at det er et overordentligt mildt Forslag, der er kommet fra Udvalget, men jeg kan meget godt forstaae, at de af den ærede Ordfører ansøgte Grunde kunne tale for ikke at gaae videre, ligesom jeg ogsaa kan give ham Ret i, at det er rigtigt, at man istedetfor at sige, at man ikke billiger Noget, hellere skal gjøre Ansvar gjældende. Jeg veed nu fuldt vel, at der ikke her kan være Tale om at gjøre Ansvar gjældende, samt at det i alt Fald maaskee kun vilde være frugtesløst og tidsspildende, og jeg skal derfor heller ikke stemme imod Indstillingen, men jeg maa dog tilføie, at, dersom jeg ikke havde det Haab og den Tillid til den Krigsminister, der nu staaer ved Roret, at han virkelig har den bestemte Villie og den fornødne Gyde — thi det hører ogsaa med dertil, det have vi tidnok-

seet — til at gennemføre et ordentligt Regnskabsvæsen indenfor Krigsministeriet, vilde jeg ikke have troet det forsvareligt at blive staaende ved denne Indstilling; jeg skulde da have tilladt mig at gjøre en anden, skjøndt jeg ikke vilde have havt stort Haab om at sætte den igjennem. Saalænge vi have en Krigsminister, der efter Alt, hvad vi kunne domme af de Forhandlinger, vi have pleiet med ham, er villig til at arbejde med Alvor og Kraft paa at forbedre Administrationen, tror jeg ikke, vi behøve nogen anden Indstilling, men skulde det vise sig, at det Regnskab, der er blevet afgivet den sidste 31te Mars, eller det, der bliver afgivet for det indværende Finantsaar, heller ikke er tilfredsstillende, forekommer det mig klart, at der deri ligger et yderligere Beviis — hvis vi forresten maatte behøve noget saadant — for at vi ikke ere tjente med at have en militært uddannet Mand i Spidsen for de militære Ministerier, thi han vil ikke let kunne have sin Opmærksomhed tilstrækkeligt henvendt paa disse finantsielle Spørgsmaal, og der staaer for Meget paa Spil indenfor Krigsministerierne til, at vi kunne affee fra det finantsielle Hensyn. Jeg siger altsaa, at, hvis det gjentagende skulde vise sig, at det ikke er muligt at faae Krigsministeriets Regnskaber i en tilbørlig Orden, skjønner jeg ikke rettere, end at det er aldeles nødvendigt engang at stille en civil Administration i Spidsen for dette Ministerium, og at sørge for den militære Indsigt paa anden Maade.

Gad: Jeg troer dog at maatte gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Ytringer, vi nu have hørt. Naar det ærede Medlem, der sidst talte, fremsatte den Anskuelse, at den Beretning, der foreligger for os, er et Beviis paa, at Krigsministeriet ikke for den Periode, der deri omhandles, nemlig Perioden 1862—64, har været istand til at give et saadant Regnskab, som Repræsentationen maa fordr, og som er nødvendigt, naar virkelig den bevilgende Myndighed, der ligger i Rigsdagens Haand, skal blive en Sandhed, saa er jeg fuldkommen enig med ham deri. Det er fuldstændigt rigtigt, at Ministeriets Regnskaber ikke have været førte paa en saadan Maade, at det har været